

BAJTÁRSI

LEVÉL

1964. XVII. évf. 1. sz. levél. 1. oldal. Utrecht, 1964. jan. 15.

A CSENDŐR NAGYCSALÁD.

Akkor alakult meg, mikor elveszett a II. világháború, és hazánkat elhagyva a nyugati formai-ellenség előtt letettük a fegyvert.

So'se felejttem el azt a keserű visszavonulást keresztül az Alpokon... Egyik éjjel -vagy 18 1/2 évvel ezelőtt- több hetes kimerítő és veszélyes menet után, Linztől délre egy elhagyott országoton kis pihenőt tartott menetoszlopunk. Nekidültem egy villanypóznának, rágyújtottam erősen fogyó Szimfonia cigarettámra, s körülvettem embereim idegen csillagok alatt, de a német szövetséges földjén... Először csak izzottak a kicsi cigarettaparaszok, szóltanul álltunk, s aztán úgy éreztem, beszélnem kell! Hűséges embereim vettek körül, kik zömével ott voltak velem a Kárpátok bercein, majd Budapest, a frontváros poklában, a Dunántul véráztatta dombjain... Egyet gondoltunk, várták, hogy megszólalok. Aztán beszélni keztem.

"Fiuk! Ugy érzem, elvesztettük a háborút! Mindent megtettünk, ami emberileg lehetséges volt, mindenütt teljesítettük kötelességünket... s hiába! A tulerő legyűrt bennünket, elvesztettük hazánkat és otthonunkat, ma itt állunk s azt se tudjuk, mi lesz velünk holnap. Idegen világban új veszélyek elé nézünk. De ne veszítsük el fejünket, nincs rá okunk, tiszta a lelkiismeret! A világ egyszer fordulni fog, még hazatérünk! Hogy mikor, azt csak a nagy Uristen tudja... De mindenkit kérek, tartsunk össze akkor is, ha az angol-stárcok fogságába kerülünk; ne hagyjuk el egymást, vagy ha mégis szétszakítja kötelékünket a fegyverletétel, az első adandó alkalommal keressük újból egymást! Senki ne felejtse: csendőrök vagyunk! Az Isten áldjon meg Mindnyájatokat!"

Az idegen világ néma sötétségében, a kilátástalanság homályában mozdulatlanul álltak a csendőrök, kezükben még a fegyver, mely hosszú hónapokig véde az édes otthon a rátörő keleti hordával szemben... A szemekben keserű fény, a torkokban mély sóhajtás... Aztán a sötétségben megszólalt a rangidős tiszthelyettes: "Mindenhova követjük százados urat, s nem hagyjuk el egymást!"

Felzúgtak a motorok, s az oszlop elindult újból Nyugatra, sorsának közeli beteljesülése felé.

S megtörtént a csoda, amit mindnyájan sejtettünk. Nyugati fogságba estünk, de egyetlen csendőr se lázadt fel volt előljárója ellen. A szögesdrót mögött vagy a D.P. tábor hideg barakcszáiba is megmaradt a láthatatlan kötelék! A polgári ruha ellenére is megtaláltuk, segítettük egymást!... A láthatatlan kötelék, a csendőr szellem tovább élt, és a bajtársi egymásra utaltság vezette tovább életünket az idegen világban... S azóta tudjuk, ez így történt mindenütt, hol csendőrerők letették a fegyvert és megkezdték kálváriás nyugati életüket. De ugyanigy történt azoknál a kevésbé szerencsés Bajtársainknál is, kik a szovjet előtt kényszerültek letenni a fegyvert! Német hadifoglyok közléséből tudjuk, hogy még Szibéria fogolytáboraiiban is példa volt a magyar csendőrök összetartása, egymás megbecsülése, segítése... A láthatatlan kötelék megmaradt, a Csendőr Nagycsalád megalakult és él, erősödik, emelkedik!

Igen, csendőrök élnek az öt világrészben, s keményen dolgoznak a máért és a jövőért.

Az idő rohan, az élet nehéz! Még ott is, hol megalapozott a jelen és biztosítottnak látszik a jövő. Időnként a csendőr lelkebe száll az üresség! A lassan két évtized mögé szorított elfásult honvágy!

Bajtársak, kérlek Benneteket, higyjünk! Higyjünk, mert az idő kereke megállás nélkül halad. Az események követik egymást. Sohasem tudjuk, mit hoz a holnap. Ma Kennedy U.S.A. elnökének életét oltják ki ismeretlen kezek, holnap talán szétreped a kínai határ, és az emberek százmilliói - a fizikai törvény parancsa szerint - elárasztják Szibériát. Soha nem tudhatod, mire ébredsz? Csak egyet érzünk rendületlenül: Az igazságnak egyszer győzedelmeskedni kell! Europa s Hazánk előbb-utóbb szabad lesz!

Kedves Bajtársak! Tartsunk össze, mint eddig! Tartsuk az összeköttetést, mint eddig. Egységben az erő! Higyjünk! Ez az út Magyarország felszabadulásához és Nemzetünk boldogulásához vezet.

Ezt kívánja Nektek ujesztendőre, az emigráció 19. évében sors-társatok és igaz bajtársatok

oooOooo

Kövendy Károly.

HONSZERETET.

Van-e ennél nagyobb, van-e ennél szentebb,
Kiolthatatlan szép öröklött szeretet?
Szívünkbe vésődött, féltékenyen rejtett,
Nincs ennél drágább kincs, féltettebb emlék.
Erette halálba ezerszer elmennék,
Akár a bitófán, kereszten szenvednék!
Hazánk! Te drága szép! Te gyönyörű fészünk,
Mindent pazaroló paradicsomkertünk.
Tejjel-mézzel folyó ősi Kánaánunk,
Csak Te érted élünk, Te utánad vágyunk!
Te ringató bölcsönk, puha melegágyunk,
Bárhova kerülve mindörökkén áldunk!

Mesebeli szépség! "Isten bokrétája",
Isten hullajtotta harmatgyöngyét rája.
Diszité, öntöze, gyönyörködött benne,
Mintha minden röge gyémánt köve lenne.
Simogató kezét hányszor szurta tövis?
Mily sokszor tiport rá a gonosz ellen is!
Ujra ragyogtattad napod sugarával,
Hogy birkózni tudjunk az idők bajával.
Hogy újra szeressük örök szép zöldünket,
Tovább táplálhassa sorsdobált népünket.
Hadd dicsőítsen megszenvedett népünk,
Te lehess örökké a mi oltárképünk!

Magasságos Isten! Tegyél egy nagy csodát!
Tedd szabaddá népünk! Védeld otthonát!
Íránytsad haza szétszort nemzetünket,
Hadd hozhassuk rendbe az elhagyott fészket.
Egy testvériségben fogd össze e népet,
Órizzen e szent nap örökség emléket.
Hű fiaid leszünk! Utjaidon járunk,
Minden jót és szépet csak ~~Tetőled~~ várunk!
Te örök Mindenség! Alkotó Istenünk!
Ne hagyj el bennünket! Örökké légy velünk!
Segítsd összeformni széttépett Hazánkat,
Az ezeresztendő s magyar bokrétánkat!

Hajas István.

oooOooo

Magyar apa! Keresi-e fiad a Tejuton Csaba királyfi vagy honfoglaló Arpád lova patkójának porát?

Magyar anya! Tud-e négy folyóval, hármas halommal, kettős kereszttel magyar cimert himezni a lanyod?

Szikulusz.

oooOooo

NEKI NÖVEKEDNIE KELL, NEKEM ALÁBB SZÁLLNOM.

Ujév.

Semmi sem bizonyosabb, mint az, hogy nekem alább kell szálanom. Ez azt jelenti: életünk, akár akarjuk, akár nem, mint a meggyújtott gyertya, elfogy. A zsolttáriró azt mondja: életünket megemésztjük, mint a beszédet. A megindított mondat leperreg, végére ér, a gondolat elfogy; a megkezdett élet leperreg, végére ér, elfogy. Ezzel az ujesztendővel is közelebb jutunk a sirhoz. Ez az ujesztendő is hozhat számunkra betegséget, megpróbáltatást, dicsőségünk megfakulását, örömünk elhervadását, életünk elfogyatkozását, hozhat számunkra halált. Még ennél is szörnyűbb csapást hozhat rám: elhozhatja azt, hogy hitetlenségem növekedik, gögöm felfuvalkodik, konokaságom még jobban megátalkodik, elszántabb ellensége leszek Istennek, messzibbre vetődöm az atyai háztól, közelebb jutok a karhozatához, nagyobb hatalmat vesznek felettem a gonosz lelkek. Borzasztó dolog a Krisztus nélkül való alászállás.

Ezért olyan csodálatos a Keresztelő János mondása, a völegény barátjának életbölcsélete: Neki növekednie kell, nekem alább szálanom. Vagyis: az én alászállássalommal neki növekednie kell s az Ő növekedésével kell nekem alászállanom.

Végbe mehet ez először úgy, hogy életem az Ő szolgálatában fogy el. Oh, ne féltsem hát életemet, amelyből másoknak adok vigasztalást, örömet, erőt! Ne féltsem boldogságom rózsaleveleit, amelyeket azért hullatok el, hogy kenyérdarab, gyógyító ír származzék belőle másoknak. Lemondok ennek a világnak annyi örömről és szépségről azért, hogy másokkal jót tegyek, örömet szerezzek, nagy ügyet szolgáljak, Istenhez hű maradjak, több krisztusi elem tamadjon ebben a világban. Legyek külsőleg szegényebb, lélekben gazdagabb, szemre megpróbált, fájdalmaknak férfia, asszonya és nyomorúság ismerője, benn a lélkemben Istenben vigadózó és szabadtársa felett halálkódó. Hadd veszítsem el életemet Ő érte, hogy megtartsam a Benne nyert ujat és boldogat.

De növekedjék Ő az én alászállásomban főképpen énbennem. Hiszen most látom, hogy Krisztus növekedésének tulajdonképpen az én bűnös, érzéki életem állt utjába. Ha tehát ez romlik, mállik, félreáll, alászáll: Krisztus növekedik, győz, mint ahogy a gát horpadásával és romlásával nő a zuduló ár eraje és győzedelme. Félreállok az Ő utjából, azaz odaáldozom magam nagy odaszánással s életemet is leteszem, ha megkivánja az Ő ügye.

Minden újév ígéret és mindegyik ugyanazt mondja. Az idő egyforma: nem az események fontosak benne, hanem az, hogy fogy az élet. De egyforma Krisztus is: tegnap és ma és mindörökké ugyanaz; elfogyó életünkben a romolhatatlan és örökkévaló élet.

Dr. Ravasz László.

oooOooo

A TANYATÓL AZ ORSIG.

Két ember egymás iránti megbecsülését még soha nem láttam oly mélységesen kidomborodni, mint akkor. Karjaik, mint vaskapcsok szorították egymáshoz őket. A szigorú, markáns arcu Mihály bátyám szemei ragyogtak, de az ajkai fájdalmasan vonaglottak.

Sokáig elnéztem volna őket, de közben az udvarba összefutott cselédség Isten hozta üdvözlő üzenetével válasszotta őket. Ekkor Mihály bátyám a kikivánczó könnyeit visszafojtva, apámat karonfogva a cselédség körébe kísérté. Eljenzéssel, tapással fogadták, s tolakodtak körülötte, hogy legalább érinthessék.

Az emberek apám iránt kinyilvánított szeretete még mélyebben gyökerezetté őt a szívembe. Hirtelen, mint aki attól fél, hogy a tömeg tőle elrabolja, az embergúrún magam atfirtam, s apám megragadott kezét görcsösen szorítottam magamhoz. Minden vágyam az volt, hogy az ünneplés mielőbb befejezést nyerjen. Ehnek elősegítésén gondolkoztam, amikor Borzó Mari néném hangja felharsant:

Osztán siessen pi-henni gazd'uram, mert igön-igön viszet a talpam!

Az apám elmosolyodott, a tanya nepe oszladozni kezdett, s mi a lakásunkba mentünk.

Konyhánkban a forró víz parája vont függönyt elénk. Beszanyám sietve tudatta, hogy a víz édesapám tisztálkodásához kell.

-Hát, hát... édesapam itt hagyjam? - buggyant ki belőlem. Anyam örömeiben felkapott, a szobába cipelt, csókolgatott és közben azt mondotta, hogy az apám hamarosan fel sem fogom ismerni.

Kiváncsiságom tetőpontra emelkedett, s szinte lélegzet fojtva bámultam az ajtót. A behallatszó vizlocogás megszűnte után izgatottan vártam az ajtó kilincsének kattánását. Az azonban nem kattánhatott, mert alig mozdult, mikor egy rantással kinyitottam az ajtót.

Anyámnak igaza volt. Az ajtóban sugár termetű, sovány, de finom vonású ember mosolygott rám, akinek simára borotvált arcát dus, fekete, pödrott bajusz diszította. Gondosan ápolta ruha feszült rajta. Az ámulat belém fojtotta a szót... s apámmal nem bírtam betelni.

Kimondhatatlanul boldogok voltunk, de amikor szembe fordult velem, úgy láttam, hogy szeme csillogásába szürke, halvány fény vegyül. Hirtelen ez kedvem szegte, de siettem feledni, mert már egyszer gondolatban megbírtottam, amiért hosszantartó csókkal ajándékoztam meg.

Vacsorázás közben édesapám hirtelen a szivéhez kapott, arca mindjobban halványodott, miközben szívverése erősbödött. Anyám kétségbe esve karolta át. Ő nyugtatta, majd hideg vízbe mártott ruhát kért a szivére, amit anyám gyorsan előhozott és a szivére szoritotta. Az az pillanat után arcszíne kezdett visszatérni, s egy mély sóhajtás után levette anyam vízes ruhát szorongató kezét a szivéről.

Vacsora után még világos volt, de édesanyám kérésének apám eleget tett, ágyba feküdt. Az esti játszadozást ekkor már én sem tartottam érdemesnek, sietve készültem ágyba. Csak vetkőződés közben gondoltam arra, hogy hova fekdjek? Helyemet az ágyban apám foglalta el. Kérdő tekintettel lestem anyám intézkedését, mert a szobában csak egy ágy volt. Láttam, nagyon boldog. Talán azért, mert nem törtettem apám mellé az ágyba, bár sóvárgó tekintetem elárulta, hogy legszívesebben mellette aludnék. Anyám megölelt, és apám mellé fektetett.

Furcsa ébredésem volt. Hajnalodott, amikor muzikaszót hallottam. Felülve láttam, hogy édesanyám az ágy melletti széken ül, és feje apám feje mellett a parnán. Éltvány keményen a szivembe markolt. Kiugrottam az ágyból, hogy helyemet édesanyámnak átadjam, amire mindketten felébredtek, és aggodón nézték szomorú arcomat. Amikor megtudták szomorúságom okát, anyám jókedvűen vigasztalt, hogy nem miattam virrasztott a széken, hanem édesapam hazaérkezéséért tette azt. Mosolya elárulta afölötti boldogságát, hogy apám kipihenve, frissen ébredt.

Ébredésünk öröme után anyám az ablakhoz ment, hogy a függönnyt elhuzza. Abban a pillanatban a muzikaszó közeledett az ablakunkhoz, s anyám meglepődve intett felénk. Az ablakhoz menve láttuk, hogy Mihály bátyám körül az udvarban egy egész zenekar várta ébredésünket, és most nagy igyekezettel táncoltatják a zenészek vonójukat a hurokon. Az apám a nadrágjába belelépve kisietett, és öleléssel köszönte meg beresgazdánknek a zenészóval is kinyilvánított szeretetét.

Apám a zenészeknek is köszönetet mondott, aztán lakásunk felé fordult, de nem kis meglepődéssel tapasztalta, hogy a tanya népe gyűrűt vont köré, s ki süteménys tállal, ki borral, ki pálinkával csalogatta közéjük, a fiatalok pedig, egy pár lépéssel távolabb, ropták a csárdást. És apám hiába tiltakozott. Minden kínálást egy falattal vagy egy korttyal ki kellett elégítse. Ezalatt édesanyám úgy nézett ki a konyha ablakán, mint akit az a gond aggaszt, hogy jajj Istenem mi lesz itt ma. Nekem pedig az jutott az eszembe, hogy mégis csak furcsa a világ. Egy pár nappal előbb még az öreg kondasunk, Gergely bátyám is panaszkodott, hogy maholnap betevő falatjuk sem lesz, és most a felesége süteménnyel, ő pedig pálinkával unszolja az apámot.

Ugy igaz, ahogyan mondom. Nagyon szerettem volna az apám helyébe csöppenni, mert a frissen sült dióspatkó illata az étvágyammal igen-igen kacérkodott. Panyar ábrázattal a konyhába igyekeztem, hátha az apám rám gondol egy félrőfnyi mákospatkóval?

Még át sem léptem a konyhánk küszöbét, amikor láttam, hogy anyám az asszonyok jószívű kínálgatása elől szerénykedve hátrál. Örömjongva kezdtem kiáltani az anyám nyomába tolaodók neveit, akik erre a tállal megrohmoztak. Azt hittem, álmodok. Mikor láttam én ilyen sok kedves csemeget? Hiszen puliszka járta nálunk legtöbbször, az is a durvábbjából. S amíg a foszlósbélű hájaspogácsát, a diós meg a mákospatkót gyurtem a számba, nagylelkien engedtem, hogy a bal karomat a mellemre görbítsék.

és az államig megrakják süteménnyel. Az édesanyám savanykás mosollyal rám-rám kacsintott, de én kerekre nyitott szemekkel arról igyekeztem meggyőzni, hogy az eroszoknak és a szeretetnek utat kell engedni. A legnagyobb tiltakozása ellenére -s az én örömömre- süteménnyel megrakták az asztalunkat is, és szerencsekívánataik után eltávoztak.

Amíg a sütemény garmadában lakmároztam, az apamról teljesen megfeledkeztem. Csak nagyot néztem, amikor a konyhába termett, karonkapta anyámat, s vitte csárdást jární. Követtem őket, de ma sem tudom, hogy az ő táncuk-e vagy a hájaspogácsa tett boldoggá? A mennyországot láttam előttem. Alig fordultak egy-kettőt, a velük táncolni akarók szétválasztották őket. Apám néhány táncot járt, majd erejének fogyatkozására hivatkozva, jó mulatást kívánva lakásunk felé tartott. Nyomában voltam, s az anyám is jött.

Felöltözködésünk után párologó tejeskávával és főtt szalonnával terített asztal várt bennünket. Anyám asztalhoz parancsoló tekintetére megveregettem a hasam, hogy abba már egy falat sem fér. Apám is csak nézte az asztalt, de nem ült mellé. Anyám sértődötten és alig hallhatóan motyogta:

-Három éve dugdostam ezt a kis valódi kávét és...-

-Akkor hát muszály!...- mondta az apám tréfásan, és a kávéba kóstolt. Ezután rám nézett, és dicséretként a nyelvvel egy nagyot csettintett. Gyorsan nyultam bögrém után, de abban a pillanatban kocsi-zörgés ütötte meg fülem, s az udvarra rohantam. Már a házunk sarkától láttam, hogy Mihály bátyám a zenészeket parancsolja fel két kocsira. Megdöbentem. Hát már vége lenne?... s futottam vissza. Az apától keserű csalódással kérdeztem:

-Hát már vége van?-

-Minek?- nézett rám meglepetten.

-A cigányok...- szusz-zantottam, s már is az udvaron voltam. Apám követett, s mikor kétségbeesésem okáról meggyőződött, intett Mihály bátyámnak.

-Nagyon sürgős munkánk van ma? - kérdezte tőle.

-Hát, mint minden ősszel.-

-Azért kérdezem, mert ez a gyerek, meg úgy gondolom a tanya népe is, no meg én szeretnék még muzsikaszót hallgatni. Ha már zenével is megtisztelt és ha a munka nagyon nem sürget, akkor...-

-A jónak nem vagyok elrontója, - nevetett jókedvűen Mihály bátyám, és a zenekart visszaintette. Apám folytatta:

-Aztan úgy gondolom, a raktárunk, a pincénk, meg az állat-állományunk megenged egy közös ebédet és vacsorát?-

-Szégyelném, ha nem. Minden a kivánsága szerint történik!- Örömtől duzzadó kebellemmel sűrűgtem-forogtam a muzsikások körül, a úgy éreztem a lelkem emelkedik, amikor anyám jól ismert nótájába kezdtek. Ujjaik fúrge táncra a hurokon amulatba ejtett, miközben a primás fejbiccentésekkel diktálta a ritmust.

Ezalatt a legények a lányokkal asztalokat hordtak össze, körülrakva székekkel és padokkal. Aztán a legények a zenészek mögé tömörültek, velük szemben a lányok, és közös dalaikat a zenészek simulékonnyan követték.

Az idősebbek serényen foglalatoskodtak az udvarban, s munkájuk nyomán a pince, a maktár ontotta őrzött kincsét, s az udvar végében felállított bográcsokban a Zsemle tenén borjának husa rottyogott.

A sok látnivaló lekötötte figyelmem, és restelkedve néztem Sándorra, amikor vállveregetéssel rám köszönt:

-Már talán már meg sem ismeresz?-

-Bolondságot beszélsz, hát tudod, hogy az édesapá...-

-Hol van?- válasz helyett karonfogtam és futottam vele haza. Apám az ajtóban várt, s a barátom értelmes köszöntését kézszerítésével fogadta, s aztán szüleimmel együtt indultunk az udvarba.

A napsugarakkal pásztázott levegőben ekkor már a borjupörkölt szaga erősen terjengett, s mindnyájan -egy gondolatról vezérelve- vettük utunkat a ropogó tűz felé, ahol Borzó bátyám dirigálásával asszonyok örködtek a bográcsok fölött. Nevezett sietve nyomott kanalat markunkba és egy tányérba merve kostolásra kínálta az ételt. Szüleim fejbologatás közt dicsérték, én pedig csak annyit mondhatok, hogy az ize ma is a számban van. Sándor is meglepédedetten törölgette a száját, míg a muzsikások nagyokat szippantottak a levegőben párologó szagból. Ezalatt

Az asztalokon tányérok, poharak csörrentek, és a béresgazda kihirdette az ebédidőt.

Talán evő-ivőeszközök hiányában úgy tervezték, hogy a zenekar később fog ebédelni, addig pedig hallgatókat játszik. De alig nyeltük le az első falatot, a bögös morogva lökte el magától a szerszámját, majd hadonászva, nagy hangon kijelentette, hogy éhes gyomorral, pörkölt szaga mellett, még az édes öregapjának sem muzsikál. Az asszonynépség nyomban igazat adott neki, és már is futottak tányérokért, bögrékért s aztán számolás nélkül, nagy kanállal mérték a pörköltet a zenészeknek. S hogy további panaszuknak elejét vegyék, bögréiket is borral töltötték meg.

ooo0ooo

B.76. /folytatjuk/

AZ EMIGRACIO UJ UTAKON..

A demokráciák az atomháborútól való félelmükben cselekvésre képtelenek lettek. Nincs merészségük. Pedig ez a hidegháború legfontosabb fegyvere. Bűnös könnyelműséggel hagyták, hogy az atomtitkot a Szovjet megszeresse. A nagy ölelkezés miatt a valamikor híres angol kémelhárító szolgálat csődöt mondott. Annaira félnek, hogy még tervük sincs a hidegháború vitelére. A kezdeményezés a Szovjet kezében van.

Nemcsak azért félnek, mert az U.R.S.S.-nek nagy a katonai ereje, hanem attól is félnek, hogy a Szovjetnek a belső megrázkódásai is kiválthatják a háborút. Azért a demokráciák kölcsönökkel, áruszállítási kitételekkel és kereskedelmi szerződésekkel sietnek a bajba jutott kommunista államok segítségére. Nehogy maguktól összeomoljanak.

Páni félelmükben a tényeket elferdítve látják. Vörös Kína és a Szovjet közötti viszonyról azt hiszik, hogy mélyreható ideológiai ellentétéről van szó. Pedig az ideológiai ellentét csak ködfüggöny. Valójában Vörös Kína a mongolok által lakott szibériai tájakat követeli. Ezért van a nagy kiabálás. Hogy megegyeznek-e, vagy sem, hogy ma csinálják meg a határkiigazítást vagy később, ez nem változtat azon a tényen, hogy egy háború esetén a két nagy kommunista kolosszus azonnal összefog és félretesz jóbb időkre a vitás határkérdést.

A félelem közvetlen táviróvezetékét létesített a Fehér Ház és a Kreml között. A vezeték kikerüli azt a Németországot, melynek aggkancellárja az élet végén lévő bátoriságával merte megmondani XXIII. János pápának: "Ha Németország nem lenne, a kommunizmus már az egész világot előzönlötte volna".

A beavatatlank előtt ez a táviróvezeték az atomháború "véletlen" kitörését hivatott megakadályozni. A beavatottak számára ez a soha el nem törölt yaltai egyezmény alapjára való helyezkedést, az u. n. koexistenciát jelenti.

Arról szó sincs, hogy a kommunizmust megsemmisítsék, mégkevésbé, hogy az akaratuk ellenére kommunista járom alatt nyögő és az orosz hadsereg által elnyomott népek számára demokráciát követeljenek. A hidegháborút úgy számolják föl, hogy 20 év múlva megerősítik a fékevesztett, háborús gyűlölet gőzében félelemből megformált yaltai egyezményt!

Ezt jelenti a közvetlen vezeték! Ezekkel a tényekkel kell ma, majdnem 20 évvel a háború vesztes után a milliószer csalódott emigrációnak szemben néznie.

Kibirjuk-e ezt az ezideig legsúlyosabb lelki tehetételt? Van-e és lesz-e elég erőnk levonni a következtetést, amire a Hazánkhoz és a magyarsághoz való tartozásunk kötelez?

Beszéljünk nyíltan. Mit tehetünk? Megalkudjuk-e és várjuk a jobb időket? Dugjuk el a zászlót, csókoljuk meg a kezét, amelyik a Free Europa hangján keresztül a harcba tüzelt és azután a legcsunyábban otthagyt...? Vagy legyünk semlegesek? Mert ez szép és kényelmes, de meg így nem haragudhatik reánk a "Dollár". Hunyjuk be a szemünket, álltassuk magunkat azzal, hogy a fak nem nőnek az égis és az idő mindent megold? Feleljtsük el, hogy minden tétlenség és semlegesség csak a kommunizmus előrehaladását segíti, hisz a marx-lenini tételek soha meg nem szűnő folyamatot jelentenek, melyek az emberi igények kielégíthetetlen-ségén burjánognak. Ha nem küzdünk ellene, a dudva megöli a veteményt, a rák szétbomlasztja az élő szervezetet. Szabad-e semlegesnek lenni, amikor jól tudjuk, hogy otthon maradt véreinket pusztítja a vörös kór?

Mi, akik a kommunizmust születésének pillanatától fogva jól ismerjük, és minden csepp vérünk lázong a hazugságra, aljasságra és gyűlölkösségre alapozott kommunizmussal szemben, vele soha barátságos vagy semleges álláspontra nem helyezkedtünk. A kommunizmus nem fog megváltozni soha! Számunkra nincs más út, mint a küzdelem utja! Harc életre-halálra a kommunista koexistencia ellen, akár Moszkvából, akár New-Yorkból is irányítják azt!

E harcra fel kell készülnünk. Az emigráció egységét eddig mesteri módon sikerült megbontani. Az angolszász kormányok által létrehozott és állítólag a nagy humanisztikus ideákra alapított ENSZ., az amerikai külügyi hivatal által támogatott egyes nemzeti emigrációs szervezetek, és az azokat átfogó ACEN /Association For Captives European Nations/ a kapott dollársejtség alapján olyan utat követtek, amelyek megakadályozták, hogy az emigrációk egységesen léphessenek fel. Néha úgy látszott, hogy tényleg harcolnak a leigázott népekért. A Free Europa híradásai és léggömbjei azonban azonnal semmivé váltak, amikor az üres szavak helyett tényleges segítséget kellett volna hozni. A berlini, a posnani tüntetések, de különösen a magyar szabadságharc csak arra valók voltak, hogy az angolszász demokráciák kormányai beigazolhassák, hogy nem a nemzetek szabadságáért küzdenek, hanem a saját kötelezettségeiket bármilyen áron, még looo esztendősz kulturnemzetek léte és szabadsága árán is be akarják tartani!

Az európai népek szellemi erői végre ezeréves keserű tapasztalatok után eljutottak a közös Európa alapjainak letételéhez, eredményei rövid fennállása alatt világsodává lettek. Ha ők ott a tulzsfolt Európában félre tudták tenni és el tudták hallgattatni mindazt, ami szétválaszt, vajjon nem mutattak nekünk ezzel egy járható utat?

A világ egyensúlya megváltozott, és a világ kilódult a II. világháborút befejező és 15 évig tartott látszólagos nyugalmi állapotából.

Ezek a világot átfórnálni akaró áramlatok megkövetelik a leigázott nemzetek emigrációba kényszerült fiainak is az egységes állásfoglalását. Azért beszélek egységes állásfoglalásról, mert ma már a világban végbemenő integrálódási folyamat következtében egyetlen egy leigázott nemzet sem folytathat teljesen önálló emigrációs politikát, az 1956-os szabadságharccal a hátában még a magyar sem. A nemzetközi kommunizmus, illetve annak patronusát a Szovjetet ma már nem elég csak szidni, mert amint látjuk, az eredményre nem vezet. A szabadság küzdelmeket, tehát a pánszláv bolsevizmus kiirtására be kell vinni a Szovjet Unió és az általa vazallus sorsba taszított államok területére. A szovjet által leigázott közép- és keleteurópai népek, ha újból azt nem akarják, hogy a tulzó sovinizmus álarca alatt ismételten egymás ellen ki ne játszák őket, az egymás közötti kisebb-nagyobb ellentéteket félretelve, egységesen kell a politikai küzdő porondra lépniük.

Az angolszász-szovjetorosz koexistencia következtében a ACEN, azaz az Európai Rab Nemzetek Szövetsége, még azt a kevés jogalapot is elveszítette, amit a zömmel volt szovjetkollaboránsok maguknak követeltek. Az ACEN már megalakulásakor alapvető hibákban leledzett. Ma már az európai rab nemzeteket nem lehet 9 nemzetre /Albánia, Bulgária, Csehszlovákia, Észtország, Lengyelország, Lettország, Litvánia, Magyarország, Románia/ korlátozni. A rab nemzetek sorába beletartoznak a Vörös Orosz Birodalomba, valamint a kommunista Jugoszláviába bekebelezett nemzetek is, tehát: Azerbejdzsán, Észak-Kaukázus, Fehér-Oroszország, Georgia, Idő-Ural, Kozákia, Örményország, Turkesztán, Ukrajna, Üzbekisztán stb., de Horvátország és Szlovénia is.

Nem beszélve arról, hogy az ACEN-ben Csehszlovákiának szerepeltetésével már eleve kijátszották a népek önrendelkezési jogát, amikor azt a szlovák néptől megtagadták. A népek önrendelkezési jogát többé sem megkerülni, sem kijátszani nem lehet, mert ez minden népnek egyformán joga. Ennek az elvnek a kijátszása már magában foglalja az új összeütközések alapjait. Tehát figyelmeztetés a jövőre, hogy szabadkőmives sugalmazású, multinacionális egyesületek nem képesek a leigázott nemzetek érdekeit képviselni, mert az megbizók általános érdeke ellen van, hogyha az Oroszországba, Csehszlovákiába és Jugoszláviába bekebelezett népeknek megadják az önrendelkezést. Ez az előbb említett imperialista államtakolmányoknak a halálát és így a pánszláv kommunizmus végét jelenti.

Ezért van csak önrendelkezés a Kongó-néger, avagy a pápuák számára, de nincs a Szovjet rabigájába hajtott európai kulturnemzetek részére.

Most, hogy 15 évi ködösítés után az északamerikai politika az igazi arcát mutatja az emigránsok felé, az ilyen Judás pénzen tartott intézményeket az emigrációnak ki kell közösítenie magából. Az U.S.A. politikájában, a leigázott közép- és kelet-európai államokat illetően, Kennedy meggyilkolása után sem állott be érdemleges változás. Mindaddig, amíg az U.S.A. külügyminiszteriumában a Kostov, Schlésinger féle, baloldali intellektuelek, befolyását ki nem küszöbölik, a koexistenciálista politikájának megváltoztatásával számolni nem lehet.

Az új harcot az összes leigázott népek emigrációi egyesítésének kell megelőznie! Ennek megakadályozása érdekében még csak ezután fog igazán gurulni a dollár, avagy a rubel, hogy az emigráció őszinte, független hangját ne hallhassa a világ! Vigyázat! A Moszkva-Washington világuralom végleges biztosítására a közép- és kelet-európai leigázott nemzetek bőrén és sajnos, ennek következtében a magyar faj lassu kiirtására megy a játék. A kommunista koexistencia ellensúlyozására helyünk azoknak az európai hatalmaknak az oldalán van, melyek együttesen formálják az európai jövődőt.

Mindezek felvázolása után elérkeztünk feladatunk végéhez. Miniket magyarokat a Mindenható akarata a Kárpátok medencéjébe vezényelt. Ezt a medencét Nyugatról germánok, Keletről és Délkeletről románok, Kszakról és Délről ellenben szláv faju népek veszik körül. A szlávok között a leghatalmasabbal az akár cári, akár vörös színben megjelenő imperialista Oroszországgal 107 év leforgása alatt nem kevesebb, mint négyszer ütköztek össze. A történelem tanítása tehát, hogy mi magyarok az Orosz Birodalomtól soha semmiféle jót nem várhatunk. Sőt mi vagyunk az egyetlen nagy akadály a egységes Szláv Nagybirodalom megalakításának. Ezeknek a felismeréséből mindjárt adódik is a magyar emigráció feladata: a legszorosabb együttműködés azokkal a Moszkva ellenes szláv és nem szláv erőkkel, melyek az Orosz Birodalom, Csehszlovákia és Jugoszlavia népi elemeire bontása érdekében szövetkeztek. Magyar szempontból nem mindegy, hogy egy 200 milliót számláló nagy, imperialista Orosz Birodalom fenyeget bennünket közvetlenül, vagy csak 40 millió ukrán van a hátunkban, akiknek nyomását sokkal könnyebb ellensúlyozni és erre sokkal több lehetőség is van.

Mindezekről eltekintve a nyugateurópai integráció következtében elérkezett a lélektani pillanat is, hogy nemcsak a Kárpát-medencei népekkel, de a többi leigázott közép- és kelet-európai néppel is körvonalazzuk a jövődöbéli békés együttműködés alapjait. Az együttműködésre az alapelv a népek önrendelkezési jogának maradéktalan és nem szabadkőzmives mintájú végrehajtása. Ezt az elvet ma minden nép egyforma joggal és egyenlő kötelezettséggel vállalhatja magáénak. Ennek az elvnek utján kiszállunk a trianoni, illetve a párisi sírból, és magunkhoz vonjuk az utódállamoknak juttatott magyarságot is. A mi életünkben ennél többet nem remélhetünk. Később, a természet örök törvénye szerint, a gazdasági erőknék centrikus vonzása meghozhatja a további lehetőségeket is. Ehhez azonban egy minden tekintetben feladatának tudatában és magaslatán álló magyar szellemi elitet kell kinevelnünk, amelyik a környező népeknek a nyelvét is tökéletesen uralja, és nem lóhátról, de a kiművelt emberfő érveivel és türelmével igyekszik a másik felet megnyerni magának. Egymás megbecsülésében lesz újabb ezer esztendő a magyarság számára a Kárpát-medencében!

oooOooo

Nagyiványi Ödön.

A TALÁLT PÉNZ.

Sohasem voltam gazdag a "pénztalálás"-ban, de egyszer pár pillanatra beütött annak az ugynevezett szerencsefélelnek: ... a felemelő érzése.

Ugy történt, hogy egyszer megint megkaptam az "illetmény"-pénzemet. Nem sokat, de mégis pár százast, csupa ötvenesekben.

Es a postáról hazatérve látom, -de valamiért belenyulva a megviselt börtárcámba-, hogy ott a kevés pénz között két darab 50-essel mégiscsak több van!

A szerencse-csillag világos nappal úgy rám ragyogott, hogy csoda! Azonban a következő pillanatokban már az arcom pirulását is éreztem.

Mert a "talált pénzzel" való fervezgetés helyett magam előtt láttam a kifizető postatiszt 6 éven aluli két gyermekét

A lelkiismeretfurdalast egészen különleges érzés váltotta fel, hiszen már a délelőtti zárás előtt siettem a postára.

A 3 postatiszt,mondhatom valósággal zsibbadtan döbönt reám. Ilyen közlésre nem számíthattak és ahhoz hozzáfűzni -mit sem lehet.

A pénzellenőrzés nekem adott igazat,tehát a pénzt újra megtaláltam és magamat is -végérvényesen.

Igy csak az "igazolt" nevemet irom alá:

oooOooo

Derős Imre.

BAJTÁRSI ELETUNKBOL...

Két bajtársi kiadványt közlünk kivonatosan az alábbiakban. Az egyiket canadai területvezetőnk,a másikat nyugat-australiai csoportvezetőnk adta ki a közelmultban.

"Emigrációs életünk 18.esztendejében,az idén,a magyar sors mélypontjához érkezett. Nyugat irattárba helyezte a hős magyar 1956-ot. A jelenlegi hazai rendszer esetében pedig szerencsénmsodatást végzett. Nemzetünk jövőjét illetőleg -legalább is a közeli napokban- semmi biztatót sem láthatunk. Egyetlen reményünk: Istenbe vetett hitünk! Az O segítsége volt az,mely a magyar évezreden át -"annyi balszerenose közt,oly sok vizzály után"- éltette népünket. Gróf Tolsztoj Leó egyik örök-érvényű regényében írja:"Ha az emberiség sorsát emberek intéznék,ugy az emberiség már régen kiirtotta volna önmagát!" Valóban Bajtársaim! Csakis Isten végtelen ingalmából és kegyelméből élte át Nemzetünk is történelmét: rokontalanul,idegenek és ellenségek között magyar tudott maradni. Most,a mélypont idején is,kizárólag Benne bizhatunk!"

"A már több mint lo esztendő csanadai csendőri emigráció munkáját ezidén is becsülettel teljesítettük. Csoportjaink kivétel nélkül megtartották a Csendőrnapot.Usszejöveveletek,piknikék és kirándulások keretében igyekeztünk a bajtársi szellemet ébrentartani;az emigráció fel-ső vezetést és sajtót támogattuk.

Szeretettel köszöntjük a szabad-világ csendőri emigrációjának két Vezetőjét:vitéz Király Gyula ezds.urat,Központi Vezetőnket,aki áldozatos munkával és nemes elhivatottsággal tartja össze emigrációnkat;vitéz Karsay Jenő alez.urat, a B.L.szerkesztőjét,aki e lapon keresztül a láthatatlan kapcsot jelenti számunkra.Köszönjük mindkettőjük fáradságos munkáját.Hálásan köszönöm összes canadai Bajtársainknak közösségi munkáját s azt a meghonosodott szellemet,mely munkánkat jellemzi. Köszönöm és köszöntöm a vezetési munkában résztvevő Bajtársainkat.Elsősorban az általuk végzett munka eredménye,hogy canadai emigrációnk él,eredményeket tud felmutatni és szellemünk töretlen."

"Az emigrációs Vitézi-RENDE,mint nemzetközileg elismert magyar lovagrend működik szerzte az öt világrészen. A Rend kelet-canadai képviselője: vitéz Török Bertalan,törm.v.bajtársunk.Cime:377.Huron St.,Toronto. Ont.Ő kéri mindazon cső.Bajtársakat,kik a Rendnek már otthon tagjai voltak vagy felvételüket otthon már kérelmezték,vagy a II.világháboruban a Magyar Nagyezüst Vitézségi Érmét vagy a kardos és hadiszalagos Signum Laudist kétszer megkapták avagy ezekre való felterjesztésüket igazolni tudják,lépjenek vele levélben érintkezésbe." Bajtársi szeretettel:DEME Lajos s.k.,szkv.zsds.

"Minden W.A.-ban élő Bajtársnak.Kedves Bajtársam! Az 1964.esztendő küszöbéről,mint ez esztendőben az első kapcsolat Hozzád,ismét küldök egy Bajtársi Levélet.

Kérlek,olvasd el figyelemmel azt elsőtől az utolsó soráig,s utána felelj meg magadnak becsületesen és őszintén,hogy hova tartozóznak érzed magad.Nézd meg behatóan a címlapon látható leroskadó testet és az őt komor szeretettel átkaroló,segítő magyar csendőrt.Kérdezd meg magadtól nyíltan és bátran,hogy ha becsületes magyar vagy,ugy cserben hagyhatod-e hát őket? Kérdezd azt meg magadtól és felelj meg arra is hiven és őszintén,hogy megtettél-e eddig minden tőled telhető nemes magyar fajtád fennmaradása és a Csendőri Bajtársi Közösség megsegítése érdekében? Volt-e bátorságod és hűséged kiállni az érdekükben és védelmükben?

Ezuton is köszönettel nyugtázzuk az Onhozzájárulását a B.L.-re segélyalapra.

Felelj meg milderre magadnak a lelkiismereted szavával, és az ujesztendő kezdetén határozd el, hogy a jövőben megteszed becsülettel mindazon köteleességeidet, amelyeket a lelkiismereted, a Te őszinte jóbarátod diktál. Hidd el, hogy boldogabb leszel és megkönnyebbült lelkű, ha ezt meg tudod tenni. Bajtársi szeretettel kerlek erre": Szombathy Lajos s.k.szkv.zls. oooOooo

KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTOI ÜZENETEK.

Központi Segély Alapunkra 1963 II. félévben 218,06 Gulden érkezett. Ebből az előző félévi több kiadás, 48,03 Gulden visszafizettünk, gyógyszeres küldtünk 31,25 Gulden értékben és a karácsonyi akciónkra 110,41 Gulden használtunk fel. Így e félévet 28,37 G.-el kezdjük. Ez alapunk további támogatását Bajtársaink figyelmébe ajánljuk.

Sasvári János örm.bajtársunk 1963.XII.26.Calgaryban, az Árpádházi Szent Erzsébetről elnevezett r.káth. templomban Ozv.Kneisz Istvánné, szül.Kovács Mária calgaryi lakossal házasságot kötött. Ezalkalomból az ottani csop. képviselőtében a rangidős tag és csop. vezető voltak jelen. Sok szeretetét és boldogságot kívánunk az új parnak, frigyüket kísérvje Isten bőséges áldása.

Kövendy Károly szds.bajtársunk "Csendörök a Kárpátokon" c.könyvét a Cleve-landi Magyar Társaság díszoklevéllel jutalmazta az 1963.évi Árpád irodalmi díjak kiosztása alkalmából. A 107 beérkezett műből kb.25-öt jutalmaztak. Igaz örömmel gratulálunk Bajtársunknak, serkentse ezen elismerés további irodalmi munkásságra is.

Csendőrnapról emlékezés. Ez esztendőben is közeleg febr.14., a mi napunk: a Csendőrnapi Munkanap ez az idén is, így tehát akkor nem hagyhatjuk abba foglalkozásunkat, mint tettük azt otthon. Emlékezéseinket vagy a megelőző vagy az azt követő szombaton, illetve vasárnapon tartsuk meg. Es pedig minél nagyobb nyilvánossággal s az ehhez illő tartalmal másorral. Szükség van erre a koexistenciát mindenáron megvalósítani akaró szabad világban! Mutassunk reá, hogy a kommunista álarc mögött az Istent is tagadó gonosz rejtőzik, s a végcél minden eddigi szépnek, jónak, nemesnek és bernek rabszolgává tétele!

Az emlékezésekről részletes tudósításokat kérünk ide a B.L.-ben való közlés végett.

vitéz Doóry László vörögy. és Domonkos László örgy. bajtársainkat szólította el az Ur sorainkból. Előbbi otthon, internálási helyén Tevelen, míg utóbbi az U.S.A.-ban hunyt el. Isten adjon Nekik háborítatlan nyugalmat sirjaikban, hátrahagyott hozzátartozóiknak pedig mielőbbi bele-nyugvást a megváltozhatatlan akaratába!

Külön kívánságra ezuton is köszönettel nyugtázzuk az adelaidei csoportunk utóbbi pénzküldeményét az alábbiak szerint, B.L.-re: V.S. 2, S.L., M.L., Z.I., F.J., U.D. 1-1 és V.G. 2 austral fontot; segélyalapunkra, illetve karácsonyi akciónkra: V.S. 2, S.L., N.L., F.J., és M.L. 1-1 austral fontot.

Karácsonyi Akciónkról a szokásos összefoglalót és elszámolást lapunk következő számában adjuk közre, mert több csoportunktól hiányzik még az értesítés a közvetlenül eszközölt segélyezésekről. Itt kérjük meg a port-colbornei csop. vezetőjét, hogy küldjön tájékoztatást utóbbi levelünkre.

oooOooo

H A N D S C H R I F T - K L Z I R A T. ADDRESS-CIN: B.L. Szerkesztősége.

U P R E C H T. Nansenlaan 29. Nederland-Europe.

Drukwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Heer
Mr.
Msr.
Herrn.

Dr. B. R e k t o r
P.O.Box 784.
Presidio of Monterey, Calif.
U.S.A.

